

[Ib Christensen]

de, som politet mestendels behandler disse problemer på.

Den socialdemokratiske ordfører, fru Birte Weiss, talte om, at det var socialdemokratiets ønske at værne et frit arbejdsmarked, hvor lønmodtagernes aktionsret sikres. Jeg synes hr. Melchior meget rigtigt har slået fast, hvad socialdemokratiet inklusive fru Birte Weiss i virkeligheden har været med til, nemlig at gennemføre en tvangsoverenskomstpølitik fra statsmagtens side tre overenskomstperioder i træk. Det er en knægtelse af den frie aktionsret. Det er en underminering af den frie forhandlings- og aftaleret, så det klodser noget. Der er der altså en gribende modsætning imellem socialdemokratiets ord og den barske virkelighed. Men hvorfor skulle der ikke også være det på dette område, når der er det vedrørende a-kraft, vedrørende EF-politik, vedrørende skattepolitik, vedrørende jordpolitik og vedrørende boligpolitik?

Hr. Palle Simonsen demonstrerede også, synes jeg, en mærkværdig form for talent for at stille tingene på hovedet. Han talte om de såkaldte ansvarsbevidste partier – og jeg er glad for, at han nævnte ordet »såkaldte«. Han sagde, at disse såkaldte ansvarsbevidste partier skal trække grænsen for faglig aktivitet, således at demokratiet kan fungere. Det er dog at vende tingene på hovedet, for hvorfor findes disse overenskomststridige arbejdsnedlæggelser, og, når man direkte dikterer det gennem overenskomstfastsættelse ved lov, såkaldte ulovlige strejker og arbejdsnedlæggelser og faglige møder, hvorfor blomstrer de i et vist omfang, men altså ikke så meget, som man tror? Ja, det er jo netop, fordi demokratiet går ud over sine grænser ved at fastsætte ting og blande sig i ting, som det ikke bør blande sig i, nemlig vilkårene for, hvordan lønmodtagere og arbejdsgivere skal komme overens med hinanden.

Jeg synes derfor, at hr. Palle Simonsen skulle tænke over, at hvis der hersker for megen faglig uro efter hans opfattelse, så kan det jo skyldes, at hans parti har været med til at blande sig i områder, som ikke rager statsmagten, og dermed altså forgribe sig på den enkeltes rettigheder og på den frie forhandlings- og aftaleret i dette samfund, og det gælder i øvrigt begge arbejdsmarkedets parter.

Hr. Bolvig vendte også tingene på hovedet. Han talte om, at regeringen og folketin-

get tvinges til at gribe ind. Der er ikke noget, der tvinger regering og folketing til at gribe ind, kun den situation, at man teoretisk kan komme ud for, at livsvigtige samfundsfunktioner bliver lammet. Det har der endnu ikke været udsigt til på noget tidspunkt. Men skulle det ske, så er det klart, at statsmagten også efter vores opfattelse har en pligt til at gribe ind. Vi kan ikke have, at livsvigtige funktioner som hospitalvæsen, domstole o. lign., redningstjeneste og meget andet kan man nævne, lammes.

Dette at bruge en konflikt som påskud og som undskyldning for hele raden rundt vedrørende hele det offentlige og hele det private arbejdsmarked at tvangsforlænge og forny overenskomsterne, det er ikke noget, folketinget tvinges til, det er noget, folketingets flertal gør og regeringen gør. Der kan kun ligge den tvang i det, at når man i 1975 og 1977 har gjort det og nu også i 1979 har gjort det, så vil man formentlig også i 1981 føle sig tvunget til det, for arbejdsmarkedets parter er jo behageligt fri for at tage ansvaret for deres egne anliggender. De ved jo, at der til enhver tid står en regering og et folketingsflertal klar til at løse de problemer, de selv burde løse, og som de selv havde løst, hvis ikke de vidste, at statsmagten stod i baghånd og var parat til at diktere tingene.

Så skal jeg til sidst sige om hr. Melchiors dagsorden, at den indeholder jo bl. a. et påbud om, at staten skal blande sig i de faglige og overenskomstmæssige regler og deres overholdelse, og da vi er modstandere af det, så kan vi selvfølgelig ikke støtte den del af dagsordenen. Den anden del af dagsordenen, der vedrører en ønsket skærpelse af cirkulæret om fysiske blokader, finder vi, som jeg har antydnet, ikke behov for, og derfor kan vi ikke støtte hr. Melchiors dagsorden.

Tredje næstformand (Ninn-Hansen):

Udtrykket »demagogisk nonsens«, der blev anvendt til at karakterisere udtalelser fra andre medlemmer, er et stærkere udtryk, end jeg synes om under folketingets forhandlinger.

Tyroll (VS):

Der er intet overraskende i, at denne forespørgselsdebat er fremkommet. Det fremgår klart også af udtalelser fra VS ved tidligere